

Katselin Oulun vanhaa sisäsataamaa Vaakunan toisesta kerroksesta ja totesin taas kerran itsekseni, että jos on lähellä tätä Oulun valtatohotellia, on paras mennä sisälle ja katsoa kaupunkia sieltä, silloin ei ainakaan itse rakennus paljon häiritse. Vanha tuttu sisäsataama, josta tiedän lähteneeni ensimmäisen kerran alle vuoden ikäisenä ja muistan ajassa niinkin kaukaisen soutu-
matkan, että kun oli päästy nykyisen Kauppatorin paikalla olleesta venevalkamasta ja kierretty Vänmannin ympäri, minä jo olin pyytämässä evästä, voitaleipää. Sittemmin olen kyllä soutanut Rommakkoa pitemmällekin syömättä, juomatta.

Hiljainen sisäsataama. Ihmettelen hiljaisuutta, vaikka lähti-
hän siitä toki muutama moottori. Vasta jälkikäteen muistin, että venesataama nyt ensimmäisen kerran on avoinna ja käytössä vastarannalla, siellä Johanssolin puolella. Maihin muurattu "Luoto"-laiva ei paljon maise-
maa elävöitä, ja häätty sanoa, että ei Teatteritaloakaan kärsi katsoa niin läheltä, ei ainakaan Vaakunan vinkkelistä. Muna siinä tulee mieleen eikä monumentti. Ja kuitenkin koillisen-
puoleinen julkisivu on paras! Pikisaaren ja Salmen suuntaan, niin oikeastaan kaikkialle muualle, jopa Rantakadulle, näkymä on edellistä otollisempi. (Torimaisemaa arvostele-
van pitää vain muistaa, että järjestytyt ovat kesken, että väliaikaista kaikki on...)

Hypäsin kaksirataisen avovaunun selkään ja kiertelin hetken läntistä Tuiraa, jossa vielä on vihreyttä ja jossa tuomet tuoksuvat — tuoksuivat, sillä se

ihanuus on ihanouksista hetkelisimpiä. Sitten suunta ajotietä etelään aina vain oikealle kaartuen, eikä aikaakaan, kun olen kotoisessa kilyssä, jonka tuoksu-
jen ja kaikkien muidenkin aitojen aistimusten hermistämänä voin hetken kuvitella olevani sopu-
soinnussa sekä luonnon että ihmisten kanssa.

Luonto viheriöi. Mikään vihreän myöhempi vivahte ei vedä vertoja alkukesän neitseelliselle viirelle.

Alkukesään kuuluu linnunlaulu. Se vaiken-
ee vain aivan lyhyeksi hetkeksi auringonlaskun ja auringonnousun välillä, oikeastaan ei täysin silloinkaan. Pienin väliajoin kuuluu aina jostain jokin piipahdus tai vihellys. Tekisi mieli taas kerran opetella erottamaan laulajat toisistaan, tai kyllähän ne laulajat toisistaan erottaa, mutta tekisi mieli osata myös nimetä ne laulajat. Hiljaisuus, täydellinen luonnon-
rauha ja kuitenkin kaupunkiin on linnuntietä vain muutamia kilometrejä, lokin tietä lahden yli. Tämä rauha on vuosi vuodelta alkanut merkitä minulle ehkä enemmän kuin mikään muu. Kaupunki on täynnä melusaastetta, päivisin sitä syyttävät ihmisen itsensä kehittämät koneet, joita luvattoman usein käyttävät vastuuttomat epäihmiset. Ihminen, rajaisinko varmuuden vuoksi, että minunikäinen, tuntuu vielä jotenkuten voivan kestää melua, jonka hän tietää asiallisesti, tähän meininkiin väistämättä kuuluvaksi. Mulkoi-
len kuin osaansa tyytynyt lehmä ihastele-
vin silmin moottoripyöräilijöitä ja mopoilijoita jotka ajavat pianissimo. Varsinkin jos tuollainen hiljainen sivi-

tynyt ajaja on nuori, haluaisin oikein kädestä kiittää, että onpa hieno peli ja kenttelmanni mieheksi. Mutta kun sitten joutuu pärinäpojan tielle, heräävät kaikki alhaiset vaistot. Toivoisin olevani Tarzan tai muu voimahahmo, niin että voisin nostaa sen hunsvotin satulasta ja ripustaa lähimpään koukkuun rimpuilemaan. Sen jälkeen keräisin hänen ympärilleen kymmenen pyöräremää, joista kaikista olisi poistettu äänenvaimentaja, ja antaisin niiden pöristä siinä siksi, kunnes kaveri pyytäisi armoa ja vanhoisi kaiken hänelle rakkaan nimessä, että...

Jos kerrankin näkisin poliisin pysähdyttävän tällaisen kiusanhengen, joka itse asiassa on vaarallinen rikollinen, olisin valmis ehdottamaan tälle sankarilliselle virkamiehelle vaikka "vuoden poliisin" arvonimeä. Uskon kestäväni, kunhan nämä herhiläiset eivät tavoita kesälääni. Tiedän kuitenkin, että kaikilla kesälöillä ei ole rauhaa. En päristäjäit maissa ja vesillä, on stereoitte-
soittajat ja radioiden rääkkääjät, jotka eivät tiedä mitään linnunlaulusta, tuulen huminasta tai tohinasta, laineitten loiskeesta ja aaltojen pauhusta. Kun nyt juhannus lähestyy ja mieli herkitystyneenä toivotan lukijoille yötöntä yötä, rauhaa ja rakkautta, teen sen sillä varauksella että keskimmäistä en toivotan kansanedustajille, päinvastoin kaikkea sitä, mitä äsken kammoksuin. Jospa he sitten säätäisivät sellaiset lait, että niiden rikkomisesta olisikin jo leikki kaukana. Luin äskettäin että maapallon toisella puolella, Australiassa sellaiset lait on tehty.

Kesää kaikille! Koetetaan ottaa Hänet sellaisena kuin Hän tulee.